

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreres (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Dominguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan (Catalunya Nord),
Guillem Chacón (Franja de Ponent), Joan Lluís Ferrer
(Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez
(Lleida), Àlvar Valls (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Josep Gifreu, Xavier
Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani
Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent
Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdèu,
Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís
Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Ricard Peris,
Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós,
Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià,
Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Stru-
bell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip To-
bar, Alcía Toledo, Lourdes Toledo, Matthew Tree,
Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Sergi Verger,
Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafà Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València), Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona), Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La setmana passada van morir dos homenots que des de dos camps de treball ben diferents van contribuir a la consciència nacional de Catalunya: el bisbe emèrit de Solsona, Antoni Deig, i l'historiador Pierre Vilar (vegeu els articles a les pàgines 36 i 56, respectivament). Dos personatges que es van projectar des dels seus respectius oficis, el de capellà i bisbe, i el d'historiador, cap a una consciència de país que va marcar la seua tasca.

El bisbe Deig entenia la seua missió pastoral ineludiblement lligada a la defensa dels drets nacionals, i la va posar en pràctica des de tots els llocs en què va estar. Primer, de la mà del seu mentor, Josep Pont i Gol, a la diòcesi de Sogorb-Castelló. Després com a bisbe de Menorca. I finalment, com a bisbe de Solsona. En la seua estada a Sogorb-Castelló i a Menorca, Deig va comprendre tot l'àmbit dels Països Catalans. Amb el seu coneixement de la situació de l'Església i la realitat catalana, va nàixer una preocupació i un compromís que va perviure en ell durant tota la seua vida.

Des de l'última diòcesi que va encapçalar, la de Solsona, Deig va apostar amb molta fermesa per la creació de la Conferència Episcopal Catalana, independent de l'espanyola, i va topat amb el rebuig frontal de les autoritats de l'Església espanyola, i també amb la incomprensió de la Santa Seu. No han estat aquests darrers anys els millors perquè s'estengueren les seues propostes. Els aires de regressió que viu l'Església catòlica estan cada vegada més lluny del seu tarannà obert.

Malgrat haver fracassat en l'intent de creació de la Conferència Episcopal Catalana, el bisbe Antoni Deig sí que va aconseguir algunes fites, com ara la celebració del Concili Provincial Tarraconense o la popularització del seu missatge lligat als drets nacionals.

Un altre homenot que també va copsar les reivindicacions nacionals, encara que des d'una trajectòria vital ben diferent, va ser l'historiador francès Pierre Vilar, un home que ha estat alhora testimoni de tot un segle d'història de Catalunya. Vilar va arribar a les nostres terres per fer la seua tesi amb la formació acadèmica de geògraf, però amb el coneixement de la nostra gent va esdevenir historiador.

La seua obra *Catalunya dins l'Espanya moderna*, publicada l'any 1964, va ser una fita que va marcar tota una generació d'historiadors per diverses raons. En primer lloc, per la introducció de nous mètodes historiogràfics, des del seu posicionament marxista heterodox. En segon lloc, perquè va esdevenir un referent de l'oposició al règim franquista. I també pel seu interès a explicar com Catalunya havia arribat a ser una nació. Des de les seues arrels occitanes i la seua formació acadèmica jacobina, Pierre Vilar va arribar a una imbricació amb Catalunya que mai no va perdre. Vilar va ampliar les seues mires. A partir de la seua gran amistat amb Joan Fuster, aquest historiador va conèixer la situació del País Valencià i va començar a parlar de la possibilitat de fórmules polítiques que articularen la seua relació amb Catalunya en obres com ara *Països Catalans, un debat obert*, i la seua participació activa en nombrosos esdeveniments culturals i nacionals al País Valencià.

Als nostres lectors

Aquesta setmana dediquem el nostre tema de portada als incendis, un drama que es repeteix cada estiu i que aquests dies assota amb especial virulència el Principat. També cada any, al ritme de l'avanç del foc, es reproduïx el debat sobre les causes d'aquestes catàstrofes i les mesures que l'administració ha de prendre per mitigar els efectes devastadors. El que cada dia està més clar, però, és que, més enllà dels inevitables raonaments demagògics, hi ha causes que escapen de l'estricta política local, com ara el canvi climàtic, que tenen incidència en la propagació dels incendis. En el reportatge que publiquem aquesta setmana, intentem explicar algunes claus per entendre les causes dels incendis, des de l'abandonament del camp fins a la proliferació d'interessos econòmics. I també ens fem una pregunta inquietant: estem condemnats al foc o es pot evitar?

Miquel Calvet, redactor